

அரசியல் சிந்தனை
நூல்வரிசை

தமிழ்த்தேசிய அரசியல் பேரினக்கமே!
இன்று அவசியம்.

சி.அ.யோதிலிங்கம்

வெளியீடு
சமூக விஞ்ஞான
ஆய்வு மையம்

முன்னுரை

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வு மையம் மாதம் தோறும் வெளியிடும் அரசியல் சிந்தனை நூல் வரிசையில் 27 வது நூலாக சி.அ.யோதிலிங்கம் எழுதிய “தமிழ்த்தேசிய அரசியல் பேரியக்கமே! இன்று அவசியம்” என்ற இச்சிறு நூல் வெளிவருகின்றது.

ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்கு வரலாறு சந்தர்ப்பங்களை எப்போதும் உருவாக்கித்தருவதில்லை. இடைக்கிடை தான் உருவாக்கித் தரும். அச்சந்தர்ப்பங்களில் அதனைக்கெட்டியாக பற்றிக் கொண்டு முன் நகர்வது அவசியம். தற்போது வரலாறு சந்தர்ப்பத்தை தந்திருக்கின்றது. துரதிஸ்டவசமாக தமிழ்த்தரப்பு இச்சந்தர்ப்பத்தை முறையாகப் பயன்படுத்தாமல் ஒதுங்கியே நிற்கின்றது.

இச்சிறு நூல் இவ் ஒதுங்கி நின்றலுக்குக்கான காரணங்களை ஆராய்கின்றது. 2009ம் ஆண்டு ஆயுதப்போராட்டம் மௌனிக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு கொழும்பை அனுசரித்துச் செல்லும் அரசியலைப் பின்பற்ற முனைந்தமை, நெருக்கடி மைதானத்தில் தனித்தரப்பாக பங்கு கொள்ளக் கூடிய கௌரவமான பங்கு தமிழ்த்தரப்பிற்கு உண்டு என்பதை புரிந்து கொள்ளாமை, தமிழ்த்தேசிய அரசியல் தேர்தல் மையகட்சி அரசியலிடம் சிக்கிக் கொண்டமை என்பவற்றை ஒதுங்கி நின்றலுக்கான காரணங்களாக முன்வைக்கின்றது.

இந்தக் காரணங்களினூடாக தமிழ்த்தேசிய அரசியலின் வரலாறு, தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடி மைதானத்தில் தமிழ்த்தரப்பின் முக்கியத்துவம், தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியலினால் வரும் பாதிப்புக்கள் என்பவை தொடர்பாக உரையாடலையும் ஆரம்பித்து வைத்துள்ளது.

இறுதியில் இந்நூல் இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியலுக்கு வெளியே தமிழ்த்தேசிய தளம் ஒன்றையும்!

அதனை வழி நடத்துகின்ற தமிழ்த்தேசிய அரசியல் பேரியக்கம் ஒன்றையும் உடனடியாக உருவாக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றது.

இச்சிறுநூல் தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடி மைதானத்தில் தமிழ்த்தரப்பின் வகிபங்கு பற்றி ஆரம்பகட்ட புரிதலையாவது தெளிவாகத்தரும் என்று நம்புகின்றோம்.

வாசகர்கள் எமது ஏனைய நூல்களுக்கு தந்த ஆதரவினைப் போல இந்த நூலுக்கும் தருமாறு தாழ்மையாக வேண்டுகின்றோம்.

நன்றி

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வு மையம்
28, செம்மணி வீதி,
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

தமிழ்த்தேசியஅரசியல் பேரியக்கமே!

இன்று அவசியம்.

இலங்கையின் தற்போதைய நெருக்கடி பற்றி செயலாற்று பவர்கள் குறிப்பாக தமிழ்ச் செயற்பாட்டாளர்கள் இந்த நெருக்கடியை முதலில் கோட்பாட்டு ரீதியாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த நெருக்கடி என்பது பெரும்பேசிய வாதத்தின் லிபரல் பிரிவு, பெரும்பேசியவாதத்தின் இனவாதப்பிரிவு, ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் குறிப்பாக தமிழ் மக்கள், புவிசார் அரசியல்காற்றான இந்தியா, புகோள அரசியல்காற்றர்களான சீனா, அமெரிக்கா என்பவற்றின் நலன்களுக்கிடையேயான மோதலின் விளைவாகும். எனவே இதற்கான தீர்வு இந்த நலன்கள் சந்திக்கின்ற புள்ளி தான். தீர்வு ஏதோ ஒரு வகையில் இதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகளின் நலன்களை சமநிலைப்படுத்த வேண்டும்.

இங்கே சில தரப்புகளுக்கு மட்டும் சாதகமாக தீர்வு அமையுமாயின் ஒதுக்கப்பட்ட தரப்புக்கள் குழப்பங்களை விளைவிக்கவே முயற்சிக்கும். தற்போது இதுவே இடம் பெறுகின்றது. ரணில் ஜனாதிபதியாக பதவியேற்றமை ஒரு சில தரப்புக்களை மட்டும் திருப்திப்படுத்தியுள்ளதே தவிர விவகாரத் துடன் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து தரப்புக்களையும் திருப்திப்படுத்தவில்லை. சீனாவின் கப்பல் வருகையும், அதனுடன் கூட பாகிஸ்தானின் கப்பல் வருகையும், சர்வகட்சி அரசாங்கம் அமைக்கும் முயற்சிகள் தோல்வியடையும் நிலை ஏற்பட்டுள்ள மையும் இதன் வெளிப்பாடுகளே! மீண்டும் மீண்டும் மனம் தளராத விக்ரிமன் போல ரணில் திரும்பத்திரும்ப முயற்சிகளைச் செய்தாலும் அனைத்தும் பின்னடைவுகளையே சந்தித்து வருகின்றன. அனைத்துத் தரப்பினரையும் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய சமநிலைப்புள்ளி இதுவரை கண்டு பிடிக்காமையே இதற்குக்

காரணமாகும். புவிசார் அரசியல் பிரச்சினையும், பூகோள அரசியல் பிரச்சினையும், லிபரல் இனவாத மோதல்களும், இனப்பிரச்சினையும் இந்த விவகாரத்தில் சிக்கிக் கிடக்கின்றன.

தற்போதைய சூழலை மிக நுணுக்கமாக அவதானித் தால் இந்த நெருக்கடியுடன் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகள் அனைத்தும் நெருக்கடி மைதானத்தில் தங்கள் தங்கள் நலன்களிலிருந்து தீவிரமாக விளையாடுவதை அவதானிக்கலாம். இங்கே விளையாடாமலும், மைதானத்தின் பக்கம் செல்லாமலும் இருக்கின்ற ஒரேயொரு தரப்பு தமிழ்த்தரப்பு தான். இதனால் இந்த மைதானத்தில் தமிழ் மக்களின் நலன்கள் ஓரமாக பேசப்படுகின்றனவேதவிர் மைய நிலையில் இன்னமும் பேசப்படவில்லை.

தமிழ்த்தரப்பு இந்த நெருக்கடி மைதானத்தில் விளையாடாமல் ஒதுங்கி நிற்பதற்கு பிரதானமாக மூன்று காரணங்கள் இருக்கின்றன. அதில் முதலாவது 2009 ம் ஆயுதப்போராட்டம் மௌனிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு கொழும்பை அனுசரித்துச் செல்லும் அரசியலை பின்பற்ற முனைந்தமையாகும். மலையக, முஸ்லீம் அரசியல் போல யார் ஆட்சிக்கு வந்தாலும் அவர்களை அனுசரித்துச் செல்லும் ஒரு போக்கு பின்பற்றப்பட்டது. இரண்டாவது நெருக்கடி மைதானத்தில் தனித்தரப்பாக பங்கு கொள்ளக் கூடிய கௌரவமான பங்கு தமிழ்த்தரப்பிற்கு உண்டு என்பதை புரிந்து கொள்ளாமையாகும். மூன்றாவது தமிழ்த்தேசிய அரசியல் தேர்தல் மைய கட்சி அரசியலிடம் சிக்கிக்கொண்டமையாகும்.

மரபு ரீதியாக கொழும்பை அனுசரித்துச் செல்லும் அரசியல் தமிழ்த்தேசிய அரசியலின் மைய நீரோட்டத்தில் இருக்கவில்லை. வரலாற்றின் சில சந்தர்ப்பங்களில் மைய நீரோட்ட அரசியலில் இருந்தவர்கள் கொழும்பை அனுசரித்துச் செல்லும் அரசியலை

பின்பற்ற முனைந்தாலும் அவர்கள் தமிழ் மக்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். இதனால் கொழும்புடனான காதலை மையநீரோட்ட அரசியல் சக்திகள் நீண்டகாலம் பின்பற்ற முடியவில்லை.

தமிழ் இன அரசியல் 2021ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 15ம் திகதி சேர் பொன் அருணாசலம் இலங்கைத்தேசிய காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறி தமிழ் மாகாணசபையை ஆரம்பித்ததுடன் தொடக்கி வைக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து சுதந்திரம் வரை எதிர்ப்பு அரசியலே நிலவியிருந்தது. சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து தமிழ் அரசியலில் மைய நீரோட்ட அரசியல் சக்தியாக இருந்த அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு அரசியலைக் கைவிட்டு கொழும்பை அனுசரித்துச் செல்லும் அரசியலை முதன் முதலாக எடுக்க முற்பட்டது. அனுசரித்துச் செல்லல் என்பதற்கு அடுத்த கட்டமாக உள்ள பங்கேற்பு அரசியலுக்கே அது தயாரானது. அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவரான ஜீ.ஜீ.பொன்னம்பலம் கைத்தொழில் மீன்பிடி அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றார்.

கொழும்புடனான இவரது தேன்னிலவு ஐந்து வருடங்களுக்கு மேல் நீடிக்கவில்லை. 1953 ம் ஆண்டு சேர்.ஜோன். கொத்தலாவல பிரதமரானதும் அவரது அமைச்சர் பதவியும் பறிபோனது. இவரது தேனிலவு காலத்தில் இன அழிப்பு வேலைத் திட்டம் தொடர்பாக ஒரு சிறிய வெற்றியைக் கூட இவரினால் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. சுதந்திரத்தை தொடர்ந்து அரச அதிகாரக் கட்டமைப்பை சிங்கள மயமாக்குதலையும், தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசமாக இருப்பதை சிதைப் பதையும் ஆட்சியாளர்கள் முடுக்கி விட்டனர். தேசியக் கொடி உருவாக்கத்தின் போது அரச அதிகாரக் குறியீட்டிலிருந்து தமிழ் மக்கள் தூக்கி வீசப்பட்டனர். வாளேந்திய

சிங்கம் இலங்கையின் இறைமையை குறித்த போது அதற்குள் தமிழ் மக்களின் அடையாளத்தை இடுங்கள் என்ற தமிழ்த்தரப்பின் கோரிக்கையை சிங்களப் பிரதிநிதிகள் புறக்கணித்தனர். இத்தனைக்கும் தேசியக் கொடி உருவாக்கக் குழுவில் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலமும் அங்கம் வகித்திருந்தார். குழுவில் இருந்த இன்னுமோர் தமிழ் உறுப்பினர் செனட்டர் நடேசன் தமிழ் மக்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதை எதிர்த்து குழுவிலிருந்து வெளியேறிய போதும் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் வெளியேறவில்லை. அரசு விசுவாசமும், அமைச்சர் பதவியும் அவரை வெளியேற விடவில்லை.

கொழும்பை அனுசரிக்கும் அரசியல் மூலம் ஜி.ஜி.பொன்னம் பலத்தின் சாதனை என்பது வடக்கு - கிழக்கில் காங்கேசன்துறை சீமெந்து தொழிற்சாலை, பரந்தன் இரசாயனத் தொழிற்சாலை, வாழைச்சேனை காகிதத் தொழிற்சாலை என்பவற்றை உருவாக்கியமை மட்டும் தான். தற்போது அவையும் செயலற்றுக் கிடக்கின்றது. மறுபக்கத்தில் இந்தக் காலத்தில் தான் தமிழர் தாயகத்தின் கூட்டிருப்பை சிதைக்கும் நிலப்பறிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது அன்றைய மட்டக்களப்பு தெற்குப் பிரதேசத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கல்லோயாத்திட்டம் சுதந்திரத்திற்கு பின்னரே நடைமுறைக்கு வந்தது. இதற்குப் புறம்பாக தாயகத்தின் மையமான திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் முடுக்கி விடப்பட்டன. உலகில் பின்பற்றப்படும் அனைத்து குடியேற்ற முறைகளும் அங்கு பரீட்சித்துப்பார்க்கப்பட்டன. இந்தக் குடியேற்றங்களைத் தடுக்க ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தின் அனுசரிப்பு அரசியலினால் சிறிது கூட முடியவில்லை.

தொடர்ந்து 1956 இல் தனிச்சிங்களச் சட்டம் அறிமுகமான பின் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தின் ஆதிக்க அரசியல் முடிவுக்கு வந்தது.

1949 ம் ஆண்டு மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமைப்பறிப்பு, ஜீ.ஜீ.யின் கொழும்பு அனுசரிப்பு அரசியல் என்பன காரணமாக தந்தை செல்வா தலைமையில் 1949 டிசம்பரில் அகில இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி உருவான போதும் 1956 ம் ஆண்டு வரை ஜீ.ஜீ.பொன்னம்பலத்தின் செல்வாக்கினை மீறி மேலெழ முடியவில்லை. தமிழரசுக்கட்சியின் கூட்டங்கள் காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்களினால் கல்லெறிந்து குழப்பப்பட்டன. இந்த ஆதிக்கம் தனிச்சிங்களச் சட்டம் அறிமுகமானதுடன் கீழிறங்கியது. 1956 ம் ஆண்டு தேர்தலில் அகில இலங்கைத் தமிழர் காங்கிரஸ் ஒரு ஆசனத்தை மட்டும் பெற்று படு தோல்வியடைந்தது. இதன் பின்னர் இடம் பெற்ற காலி முகத்திடல் சத்தியாக்கிரக போராட்டம் (1956) திருமலை யாத்திரை (1956), சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் (1957 - 1958), கச்சேரிகள் முன்னால் சத்தியாக்கிரக போராட்டம் (1966), என்பன தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதிக்க நிலையை நிரந்தர மாக்கின. பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் (1957), ட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் (1965) என்பன கைச்சாத்திடப்பட்டன. இதில் ஒரு ஒப்பந்தம் கிழித்தெறியப்பட்டது. மற்றைய ஒப்பந்தம் கிடப்பில் போடப்பட்டது என்பது வேறு கதை.

1965 ம் ஆண்டு தமிழரசுக்கட்சியும் அனுசரிப்பு அரசியலுக்கு சென்றது. ஆனாலும் அதற்கான நியாயப்பாடுகளை வலுவாக முன்வைத்தது. 1965 ம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட ட்லி - செல்வா ஒப்பந்தப்படி மாவட்ட சபைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காகவும், தமிழ் மொழி விசேடமசோதாவை தாயகத்தில் நடைமுறைப்படுத்து வதற்காகவும், அனுசரிப்பு அரசியலின் அடுத்த கட்டமான பங்கேற்பு அரசியலை மேற்கொள்ளப்போவதாகக் கூறியது. தலைமை மட்டத்தில் இருந்தவர்கள் எவரும் அமைச்சர் பதவியை ஏற்காமல் மு.திருச்செல்வம் அமைச்சர் பதவி ஏற்று உள்ளுராட்சி அமைச்சரானார். இந்தப் பதவி நீண்ட காலம்

நீடிக்கவில்லை. திருகோணமலை கோணேஸ்வரத்தை புனித பிரதேசமாக பிரகடனப்படுத்துவதை முதலில் ஆதரித்த பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்கா சேருவல புத்த பிக்குவின் எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்து திருச்செல்வத்திடம் கலந்துரையாடாமலே புனித பிரதேசத்திட்டத்தை நிறுத்தி வைத்தார். இதனால் ஏமாற்ற மடைந்த மு.திருச்செல்வம் அமைச்சர் பதவியை 1968 ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 16 ம் திகதி இராஜினமா செய்தார். இவர் இராஜினமா செய்தாலும் 1968 ம் ஆண்டு இறுதி வரை தமிழரசுக்கட்சி அனுசரிப்பு அரசியலைத் தொடர்ந்து 1968 ம் ஆண்டு இறுதியில் அனுசரிப்பு அரசியலிருந்து விலகியது.

இந்த அனுசரிப்பு அரசியலில் சில நியாயங்கள் இருந்தாலும் இதுவே தமிழரசுக் கட்சியின் வீழ்ச்சியைக் காட்டி நின்றது. கட்சி அரசியலில் வெறுப்படைந்த தமிழ் இளைஞர்கள் கட்சி அரசியலுக்கு வெளியே 1968 ம் ஆண்டு ஈழத்தமிழர் இளைஞர் இயக்கம் என்ற அமைப்பினை உருவாக்கினர். சமஸ்தி கோரிக்கையை கைவிட்டு தனிநாட்டு போராட்டத்தை முன்னெடுக்க முனைந்தனர். இந்த முயற்சி பின்னர் தமிழ் மாணவர் பேரவை (1970), தமிழ் இளைஞர் பேரவை (1973), தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் (1975) (தற்போதைய ரெலோ அல்ல) என்பவற்றினூடாக ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலை இயக்கங்கள் என வரலாறு வளர்ச்சியடைந்தது. என்பது வரலாறு இந்த அனுசரிப்பு அரசியலினால் 1970 தேர்தலில் தமிழரசுக் கட்சி பெரும் வீழ்ச்சியைக் கண்டது. அ.அமிர்தலிங்கம் தனது சொந்தத் தொகுதியான வட்டுக்கோட்டைத்தொகுதியில் தோல்வியடைந்திருந்தார். இந்த வீழ்ச்சியை 1972 ம் ஆண்டு தமிழர் கூட்டணி உருவாக்கத்தின் மூலமே தற்காலிகமாக சரி செய்து கொண்டது.

ஆயுதப் போராட்டம் தொடங்கிய பின்னர் அனுசரிப்பு அரசியல் என்பது தமிழ் அரசியலின் மைய நீரோட்டத்தில் இருக்கவில்லை. அதனை மேற்கொள்ளும் துணிவு எவருக்கும் இருக்கவில்லை மையநீரோட்டத்திலிருந்து விலகிய தரப்புக்கள் மட்டுமே அவற்றை மேற்கொண்டன. டக்ளஸ்தேவானந்தாவும், தொடர்ந்து பிள்ளையானும் அதனை மேற்கொண்டனர். அவர்களால் ஆதிக்க நிலையை பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

2009 ம் ஆண்டு ஆயுதப்போராட்டம் மௌனிக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து தலைமைக்கு வந்த சம்பந்தன் அனுசரிப்பு அரசியலை தந்திரோபாயமாக மேற்கொண்டார். இந்த அனுசரிப்பு அரசியலை 13 வருடங்களாக அவர் மேற்கொண்ட போதும் அதன் அடுத்த கட்டமான பங்கேற்பு அரசியலுக்கு அவரால் செல்ல முடியவில்லை. 2015 ம் ஆண்டு உருவான நல்லாட்சி காலத்தில் அனுசரிப்பு அரசியல் உச்ச நிலையில் இருந்தது. இதுவே 2019 தேர்தலில் கூட்டமைப்பின் வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாகியது. இந்த அனுசரிப்பு அரசியலினால் தமிழ் மக்களுக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. குறைந்த பட்சம் அரசியல் கைதிகளின் விடுதலை கூட சாத்தியமாகவில்லை. ஆக்கிரமிப்புக்களையும் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. சம்பந்தனுக்கு எதிர்க்கட்சித்தலைவர் பதவியும், கொழும்பில் சொகுசு வீடும், மட்டும் கிடைத்தது. அனுசரிப்பு அரசியலின் தொடர்ச்சியினால் ஆட்சி மாறிய போதும், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பதவி இல்லாமல் போன போதும் சொகுசு வீடு மட்டும் தொடர்ச்சியாக இருந்தது.

இந்த அனுசரிப்பு அரசியலால் தான் தற்போதைய நெருக்கடி மைதானத்தில் தமிழ்த்தரப்பு தனிக்கொடியுடன் விளையாட சந்தர்ப்பம் இருந்தபோதும் கூட்டமைப்பு ஒதுங்கி நிற்கின்றது. அனுசரிப்பு அரசியலின் தளபதியான சுமந்திரன்

தமிழ்மக்களின் பிரதிநிதி என்பதிலிருந்து விலகி சிங்கள தேசத்தின் பிரதிநிதியாகவே மாறிவிட்டார். இதன் உச்ச நிலை தான் ஜனாதிபதி தேர்தலில் தமிழ் மக்கள் விலைபேசி விற்கும் நிலைக்கு கொண்டு சென்றது. 2019 தேர்தல் இவர்களுக்கு வலுவான பாடத்தை கற்பித்த போதும் அதிலிருந்து கற்றுக் கொள்ள இவர்கள் முயலவில்லை.

இந்த அனுசரிப்பு அரசியலின் நோக்கம் தமிழ்த்தேசிய அரசியலை தமிழ்த்தேசிய நீக்கம் செய்யப்பட்ட அரசியலாக மாற்றுவதே! அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்குலகத்தின் அழுத்தமும் இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது. தமிழ்த் தரப்பு தமிழ்த்தேசிய அரசியலை நீக்கம் செய்து பெருந்தேசிய வாதத்தின் லிபரல் பிரிவுடன் கலந்து விட வேண்டும் என்பதே மேற்குலகின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. சுமந்திரன் இதற்காகவே களமிறக்கப்பட்டார். தற்போதும் கூட முழுமையான ஊக்கத்துடன் அதனை மேற்கொண்டு வருகின்றார். அவரைத்தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதி என்று கூறுவதை விட பெருந்தேசியவாத லிபரல் பிரிவின் பிரதிநிதி என்றே கூறலாம். தற்போது சுமந்திரனுடன் கூடவே சாணக்கியனும் இந்த அரசியல் முன்னெடுப்பில் இறங்கியிருக்கின்றார். தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளின் அரசியலில் சுமந்திரனும் சாணக்கியனும் ஒரு பிரிவாகவும், ஏனையவர்கள் இன்னொரு பிரிவாகவும் இயங்குவதற்கு இதுவே காரணமாகும்.

நீதியரசர் விக்கினைஸ்வரனும் தமிழ்த்தேசிய நீக்க அரசியலை முன்னெடுப்பார் என்று கருதியே சம்பந்தனால் களமிறக்கப்பட்டார். ஆரம்பத்தில் சம்பந்தனின் அரசியல் போக்கோடு விக்கினைஸ்வரன் இணைந்திருந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் வசிக்கத்தொடங்கியதும் தன்னிலையை மாற்றிக் கொண்டார். அவரது அரசியல் இறங்கு முகமாகியது என்பது வேறொரு கதை.

இந்த அரசியல் போக்கு புலி நீக்கம், தமிழ்த்தேசிய அரசியல் நீக்கம், தமிழ்த்தேசிய சர்வதேச மயமாக்கலை கீழிறக்கல் எதிர்க்கட்சித்தலைவர் பதவி ஏற்பு, ஒற்றையாட்சி அரசியல் யாப்பு உருவாக்க முயற்சி என வளர்ந்து தீர்க்கமான நெருக்கடி கட்டம் ஏற்பட்ட இன்றைய சூழலில் ஒதுங்கி நின்றல் என்ற நிலையை நோக்கி நகர்ந்திருக்கின்றது.

இந்த அனுசரிப்பு அரசியலுடன் கூடவே மேற்குலம் சார்ந்த அரசுசாரா அமைப்புக்கள் நல்லிணக்கம் என்ற பெயரில் தமிழர் தாயகத்தில் களமிறக்கப்பட்டன. அவை தாயகம் எங்கும் மூளைச்சலவை செய்யும் செயற்பாட்டில் இறங்கியிருந்தன. இன்னோர் பக்கத்தில் வாள்வெட்டு, கஞ்சா, போதைவஸ்து கலாச்சாரம் தமிழர் தாயகத்தில் திட்டமிடப்பட்டு பரப்பப்பட்டது. புலிகள் எங்கிருந்தாலும் மணந்து பிடிக்கும் படையினருக்கு வாள்வெட்டு, கஞ்சா, போதைவஸ்து கடத்தல்காரர்களை மட்டும் பிடிக்க முடியாத நிலை இருந்தது. இதை விட படையினர் முன்பள்ளி களை நடாத்தும் நிலையை நோக்கியும் முன்னேறியிருந்தனர்.

இவ்வாறு ஒரு வேலைத்திட்டமல்ல பல வேலைத் திட்டங்கள் தமிழ்த் தேசிய நீக்க அரசியல் நோக்கி நகர்த்தப்பட்டன. இவ் வேலைத் திட்டங்கள் தமிழ்த்தேசிய அரசியலில் சில அரிப்புக்களை ஏற்படுத்தியது என்பது உண்மை தான். ஆனால் தமிழ்த்தேசியத்தை முழுமையாக சிதைக்க முடியவில்லை. அவ்வாறு சிதைப்பதற்கு தமிழ்த்தேசியம் மேல்மண்ணில் வேர்விட்ட மரமல்ல. ஆழ வேரூன்றிய மரம். புலம் பெயர் செயற்பாட்டாளர்களும் தாயகத்திலுள்ள செயற்பாட்டாளர்களும் மிகவும் சிரமப்பட்டு இச்சிதைப்பை தடுத்து நிறுத்தினர். தமிழ் சிவில் சமூக அமையம், தமிழ் மக்கள் பேரவை, தமிழ்த்தேசிய மக்கள் முன்னணி போன்றன இந்த கீழிறக்கலை தடுப்பதில் பாரிய பங்களிப்புக்களை வழங்கின. இது வரலாறு.

கூட்டமைப்பு ஒதுங்கி நிற்பதற்கு இரண்டாவது காரணம் முன்னரே கூறியது போல இந்த நெருக்கடி மைதானத்தில் தனித்தரப்பாக பங்கு கொள்ளக் கூடிய கௌரவமான பங்கு தமிழ்த்தரப்பிற்கு உண்டு என்பதை புரிந்து கொள்ளாமை ஆகும். இன்னோர் வகையில் இவர்களது கொழும்பு அனுசரிப்பு அரசியல் புரிந்து கொள்ள முயல்வதற்கு இடமளிக்கவில்லை என்றும் கூறலாம்.

தமிழ் மக்களுக்கு கௌரவமான இடம் உண்டு என்பதற்கு பலகாரணிகள் இருக்கின்றன. அதில் முதலாவது தற்போதைய நெருக்கடியைத் தீர்க்க வேண்டுமாயின் அந்நிய முதலீடுகளை வரவழைக்க வேண்டும். இலங்கையின் ஏற்றுமதியை வளர்த்தெடுத்து அந்நிய செலாவணியை அதிகரிக்க வேண்டும். இதற்கு பிரதான நிபந்தனை நாட்டின் அரசியல் ஸ்திர நிலையாகும். இனப்பிரச்சினையை தீர்க்காமல் நாட்டின் அரசியல் ஸ்திர நிலையை ஒரு போதும் உருவாக்க முடியாது. குறிப்பாக சர்வதேச நாணய நிதியம் இராணுவத்தின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்குமாறு கேட்டுள்ளது. தற்போதுள்ள இராணுவத்தின் தொகை என்பது இலங்கையின் கொள்ளளவுக்கு மேலானதாகும். இராணுவத்தின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க வேண்டுமாயின் ஏதோ ஒரு வகையில் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும்.

மேற்கூறிய பெயருக்கு அரசியல் தீர்வு என்பதை வழங்கி இனப்பிரச்சினையை நீர்த்து போகச் செய்யவே முயற்சித்தது. தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பை அதற்காகவே பயன்படுத்தியது. நல்லாட்சிக்காலத்தில் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பில்லாத ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பு ஒன்றை அறிமுகப்படுத்த கடும் முயற்சி அதற்காகவே எடுக்கப்பட்டது. ஆனால் இன்று மேற்கூலகத்தின் விருப்பம் போல நகர்வதற்கான சூழல் இல்லை.

தமிழ் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்திகளாக மூன்று தரப்பினர் இன்று வளர்ந்துள்ளனர். கூட்டமைப்பினர், கூட்டமைப்பு வெளியே தாயகத்தில் செயற்படும் தமிழ்த்தேசியத் தரப்பினர், புலம்பெயர் சக்திகள் என்போரே அவர்களாவர். இதனால் கூட்டமைப்போடு மட்டும் பேசி பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாத நிலை உள்ளது.

இரண்டாவது தமிழ் மக்களில் புலம்பெயர் தரப்பினர் பொருளாதார நிலையில் வலுவாக உள்ளனர். அவர்களுடன் சமூக உறவைப் பேணுவதன் மூலம் பொருளாதார நெருக்கடியைத் தீர்க்க அவர்களுடைய உதவிகளையும் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். சர்வதேச சமூகமும் முதலில் புலம்பெயர் மக்களின் உதவிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். அதற்கான புறச்சூழலை உருவாக்குங்கள் என வற்புறுத்தி வருகின்றது. இந்த வற்புறுத்தல்களினால் தான் சில புலம்பெயர் அமைப்புக்களினதும், தனி நபர்களினதும் தடைகளை ரணில் அரசாங்கம் நீக்கியது. தமிழ்ப்புலம்பெயர் சமூகம் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்காமல் முதலீடுகள் எதனையும் செய்ய முன்வராது. இனப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் முதலீடுகளுக்கு பாதுகாப்பும் கிடைக்காது. தமிழர்கள் சம்பந்தமான கொள்கைகளை மாறி மாறி வரும் சிங்கள அரசாங்கங்கள் அடிக்கடி மாற்றுவதுண்டு. இதனால் இன்னோர் அரசாங்கம் வருகின்ற போது தமது முதலீடுகளுக்கு பாதுகாப்புக் கிடைக்காது என்ற அச்சமும் புலம்பெயர் தரப்பிற்கு உண்டு.

நல்லாட்சிக்காலத்திலும் சில புலம்பெயர் தரப்புக்களது தடைகள் நீக்கப்பட்டன. சுமந்திரனின் முயற்சியினால் புலம்பெயர் தரப்புக்களுக்கும் முன்னாள் வெளிவிவகார அமைச்சர் மங்கள சமரவீரவுக்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தைகளும் இடம் பெற்றன. அரசின் புதிய யாப்பு முயற்சிகளுக்கும் தடை நீக்கப்பட்ட புலம்பெயர்

தரப்புக்கள் ஒத்துழைப்புக்களை வழங்கின. இறுதியில் எதுவும் நடக்கவில்லை. ஏனைய புலம்பெயர் அமைப்புகளது எதிர்ப்புக் களை மீறி நல்லாட்சி அரசிற்கு ஒத்துழைப்பு கொடுத்த புலம்பெயர் அமைப்புக் களுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. துரோகிப்பட்டங்களும் அவர்களுக்கு கிடைத்தன. இதனால் இந்தத் தடவை இந்தத் தடை நீக்கத்தை எச்சரிக்கையுடனேயே பார்க்கின்றன. தடை நீக்கத்திற்கு பெரிய வரவேற்பை அவை கொடுக்கவில்லை. இதற்கான எதிர்வினை உலகத்தமிழர் பேரவையிடமிருந்து உடனடியாகவே கிடைத்தது. ஜெனியாவை சமாளிப்பதற்காக தடை நீக்கம் நிகழ்ந்துள்ளது என அது கூறியுள்ளது. தங்களது தடையை மட்டும் நீக்கி ஏனையவற்றின் தடையைத் தொடர்வதையும் அவை ஏற்கவில்லை. தவிர தடை நீக்கப்பட்ட அமைப்புக்களைத்தவிர வலுவாகச் செயற்படும் அமைப்புக்கள் வெளியே உள்ளன.

மூன்றாவது தற்போது முன்னெப்போதையும் விட புவிசார் அரசியல் போட்டியும், புகோள அரசியல் போட்டியும் இலங்கையில் வலுவாக நிலை கொள்ளத் தொடங்கியமையாகும். சீனா ஆய்வுக் கப்பலின் வருகை இந்த மோதலையே வெளிப்படுத்தியுள்ளது. கடுமையான அழுத்தங்களின் பின்னரே இலங்கை கப்பலை அனுமதித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இலங்கை சீனா உறவுகள் முழுமையாக நிறுத்தப்படும், கடன்மறுசீரமைப்பில் ஒத்துழைக்கப் போவதில்லை என்று எச்சரித்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. சீனாவில் நடைபெறவிருந்த இலங்கை சுற்றுலா தொடர்பான விளம்பர நிகழ்வும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. இந்த போட்டி மேலும் வளர்வதற்கே வாய்ப்புக்கள் உண்டு. இவ்வாறு வளருமானால் அவை இனப்பிரச்சினையையும் தமக்கு சாதகமாக கையாளப் பார்க்கும். போட்டியில் நிற்கும் சில தரப்புக்களுக்கு தமது இருப்பைப் பாதுகாக்கும் கருவியாக தமிழ் மக்களே உள்ளனர்.

நான்காவது இந்தியாவும் மேற்குலகமும் உள்நாட்டில் சந்திக்கும் நெருக்கடிகளாகும். இந்தியாவில் தமிழ்நாடு முக்கிய மாநிலம். தமிழ் நாட்டின் கரிசனைகளை முழுமையாக புறம் தள்ளி இந்திய மத்திய அரசினால் செயற்பட முடியாது. தமிழ் நாட்டில் இலங்கை இனப்பிரச்சினை ஒரு உணர்வு பூர்வமான பிரச்சினை யாகும். அது எப்போதும் நீறு பூத்த நெருப்பு போல உள்ளே கனன்று கொண்டிருக்கும். எனவே இனப்பிரச் சினையை ஏதோ ஒரு வகையில் தீர்க்க வேண்டிய தேவை இந்திய மத்திய அரசிற்கும் உள்ளது. தாயகத்தில் தமிழர்கள் நடாத்துகின்ற போராட்டங்கள் தமிழ் நாட்டிலும் பலத்த அதிர்வு களை உருவாக்கும். யாழ் பல்கலைக்கழக முள்ளிவாய்க்கால் நினைவுத்துாபி அழிப்பு போராட்டம் இடம்பெற்ற போது இந்தியத்தூதுவர் பிரதமர் மகிந்தரை நேரடியாக சந்தித்து பிரச்சினையை உடனடியாகத் தீர்க்குமாறு கேட்டிருந்தார்.

மேற்குலகத்தில் புலம்பெயர் தமிழ் மக்கள் வலிமையாக உள்ளனர். கனடா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ், சுவிஸ்லாந்து பொன்ற நாடுகளில் ஒரு அரசியல் சமூகமாகவும் வளர்ச்சி கண்டுள்ளனர். அவர்கள் தாம் வாழும் அரசுகளுக்குக் கொடுக்கும் அழுத்தங்களும் நடாத்தும் போராட்டங்களும் இலங்கைக்கும் அழுத்தங்களைக் கொடுக்கும். கனடா மத்திய அரசாங்கம் இன அழிப்பை ஒரு தீர்மானமாக நிறைவேற்றியது என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. இலங்கையில் போராட்டங்களை ஒடுக்குவது போல மேற்குலக நாடுகளில் போராட்டங்களை ஒடுக்க முடியாது. அங்குள்ள அரசியல் கலாச்சாரம் அதற்கு இடம் கொடாது. எனவே மேற்குலக நாடுகளுக்கும் தங்களது நாடுகளது அமைதி கருதி இனப்பிரச் சினையைத் தீர்க்க வேண்டிய தேவை உள்ளது.

இந்தக் காரணிகள் எல்லாம் சேர்ந்து தான் கோட்பாட்டு ரீதியாக நெருக்கடி மைதானத்தில் ஒரு தரப்பாக தமிழ் மக்களை அடையாளப்படுத்துகின்றது. கூட்டமைப்பு இதனைப்புரிந்து கொள்ளாதது கவலைக்குரியது.

தேர்தல் மையகட்சி அரசியலுக்குள் தமிழ்த்தேசிய அரசியல் சிக்குப்பட்டிருக்கின்றமை என்ற காரணியைப் பொறுத்தவரை. தேச விடுதலை அரசியலும், தேர்தலை மையமாகக் கொண்ட கட்சி அரசியலும் ஒரே நேர்கோட்டில் செல்வது என்பது எப்போதும் கடினமானதாகவே இருக்கும். உலகின் பல விடுதலைப் போராட்டங்கள், ஒடுக்கு முறைக்கான போராட்டங்கள் இந்த அனுபவங்களைக் கொண்டுள்ளன. தேச விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் சமூகம் தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியலுக்குள் புகுந்ததும் தேச விடுதலைப் போராட்ட அரசியல் தேக்க நிலைக்கு செல்லும். நீர்த்து போகும் நிலை உருவாகும். இதனால் ஒடுக்குமுறையாளர்கள் எப்போதும் தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியலுக்குள் போராட்டத்தை முடுக்கவே முனைவர். நேபாளத்தில் மாவோஜிஸ்டுகளின் போராட்டம், ஈழத்தமிழர்கள் போராட்டம் என்பன இதற்கு நல்ல உதாரணங்கள் ஆகும். நேபாள மாவோஜிஸ்டுகள் தேர்தல் மைய கட்சி அரசியலுக்குள் நுழைந்த பின்னர் தமது இலக்கு நோக்கிய பணயத்தை வினைத்திறனுடன் கொண்டு செல்ல முடியவில்லை.

இலங்கையில் ஜே.வி.பியினருக்கும் அந்த நிலை ஏற்பட்டுள்ளது எனலாம். இலங்கையில் சோசலிச அரசினை உருவாக்குவது என்பது அவர்களது நோக்கமாக இருந்த போதும் ஒரு சீர்திருத்தக்கட்சி என்பதற்கு மேல் அதனால் மேலெழ முடியவில்லை. இந்த அனுபவத்தினாலோ என்னவோ அதிலிருந்து பிரிந்த முன்னிலை சோசலிசக்கட்சி தேர்தல் அரசியலில் பெரிய

நாட்டத்தைக் காட்டவில்லை. இலங்கையில் இடது சாரி இயக்கம் பலவீனப்பட்டமைக்கு தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியலுக்குள் அது மாட்டுப்பட்டமையை பல ஆய் வாளர்கள் காரணமாகக் கூறுவதுண்டு.

தமிழர் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரை தமிழ்த்தேசிய அரசியலை முதன் முதலாக முன்னெடுத்த அமைப்பு தமிழரசுக்கட்சி தான். 1947ம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சோல்பரி யாப்பும், அதனைத்தொடர்ந்து வந்த 1948 இன் சுதந்திரமும் இலங்கைத் தீவின் ஆட்சி அதிகாரத்தை பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் சிங்கள தேசத்திடம் ஒப்படைத்தது. தமிழ் மக்கள் ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து தூக்கி வீசப்பட்டனர். இந்நிலையில் தான் தந்தை செல்வா அதுவரை கால தமிழ்த்தரப்பின் சமவாய்ப்பு அரசியலைக்கைவிட்டு வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களை தமிழர் தாயகமாக வரையறுத்து அதற்கு அதிகாரத்தைக் கோருகின்ற சமஸ்தி அரசியலை முன்னெடுத்தார். தாயகம் வரையறுக்கப் பட்டவுடன் தமிழ்த்தேசியம் தானாக வளர்ந்தது. தந்தை செல்வா மனுக்கள் வழங்குதல், சட்ட மன்றத்தில் பேசுதல் என்கின்ற தமிழர் அரசியல் வழிமுறைகளை மக்களை இணைத்த போராட்ட அரசியலாக மாற்றினர்.

எனினும் தந்தை செல்வாவின் பாதை தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியலாகவே இருந்தது. இதனால் புதிதுக்கு போராட்டங்களை நடாத்தினாலும் அவற்றைத் தொடர முடியவில்லை. தமிழரசுக் கட்சியின் பொற்காலம் என்பது 1956 தொடக்கம் 1961 வரையான 5 வருட காலப்பகுதி தான். இக்காலப்பகுதிக்குள் தான் காலி முகத்திடல் சக்தியாக்கிரகப் போராட்டம் (1956), திருமலையாத்திரை (1956), சிங்களசிற்றீ எதிர்ப்பு போராட்டங்கள் (1957 - 1958), மாவட்ட அரசாங்க செயலகங்கள் முன்னால் சக்தியாக்கிரக போராட்டம்

(1961) என்பன இடம்பெற்றன. இதற்கு பின்னர் மக்கள் எழுச்சிப் போராட்டங்கள் என எவையும் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. கட்சி அரசியலினால் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க முடியாது எனக் கருதிய இளைஞர்கள் கட்சி அரசியலுக்கு வெளியே விடுதலை இயக்கங்களை கட்டி யெழுப்ப முயற்சித்தனர். ஆயுதப்போராட்ட வரலாறு இப்படித்தான் பரிணமித்தது.

தேர்தலை மையமாகக் கொண்ட கட்சி அரசியலின் பிரதான நோக்கம் தேர்தலும், கதிரைகளும் தான். தேச விடுதலைப் போராட்டம் எல்லாம் அதற்கு இரண்டாம் பட்சமானவை. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை பெரிய தேர்தல், சிறியதேர்தல், குட்டித்தேர்தல் குஞ்சுத்தேர்தல் என நான்கு வகையான தேர்தல்களாக ஜனாதிபதித்தேர்தல், பாராளுமன்றத்தேர்தல், மாகாண சபைத்தேர்தல், உள்ளூராட்சி சபைத்தேர்தல் என்பன உள்ளன. போதாக்குறைக்கு கூட்டுறவுச்சங்கத்தேர்தலும் வேறு உள்ளது. இத்தேர்தலுக்கு முகம் கொடுப்பதே கட்சிகளுக்கு பெரும் வேலையாகி விடுகின்றது. நிதி, மனித வளங்களும் அதிகளவு அதற்கு விரயமாகின்றன. தேச விடுதலை போராட்ட செயற்பாடு என்பது மக்களை அரசியல் மயப்படுத்துதல், அமைப்பாக்குதல், தேச நிர்மாணப்பணிகளை மேற்கொள்ளுதல், ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக தொடர்ச்சியாக போராட்டங்களை நடாத்துதல், வெளிவிவகாரப்பணிகளை மேற்கொள்ளல், உலகலாவிய வகையில் வலிமையாக இருப்பதற்காக தாயகத்திற்கு வெளியே சேமிப்புச் சக்திகள் நட்புச் சக்திகள் என்போரை அணி திரட்டல் என பல பணிகளை வேண்டி நிற்கின்றது. தேர்தலை நோக்கிய கட்சி அரசியலினால் இப்பணிகளை வினைத்திறனுடன் மேற்கொள்ள முடியாது. எனவே இந்த விடயம் தேர்தல் மையக் கட்சி அரசியலினால் ஏற்படுகின்ற முதலாவது பாதிப்பாகும்.

இரண்பாவது பாதிப்பு தேசமாக ஒன்று திரள்வதை தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியல் தடுப்பதாகும். தமிழ்த்தேசிய அரசியலின் இன்றைய நிலையைப் பொறுத்தவரை இரண்டு பெரும் பணிகள் முக்கியமானவையாகும். பெரும் தேசிய வாதத்திற்கு முகம் கொடுத்தல், சர்வதேச அரசியலைக் கையாளல் என்பனவே அவ் இரண்டுமாகும். இவ்விரண்டு பணிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டுமாயின் தமிழ் மக்கள் வலிமையாக இருக்க வேண்டும். தேசமாக ஒன்று திரண்டு ஒருங்கிணைந்த அரசியலைப் பின்பற்றும் போதே வலிமை நிலையை உருவாக்க முடியும். தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியல் தேசமாக ஒன்று திரள்வதையும் அதன் வழி வலிமை நிலை பெறுவதையும் தடுக்கின்றது. இதன் வெளிப் பாட்டைக் கடந்த ஜனாதிபதி தேர்தலில் தெளிவாகக் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. இத்தேர்தலில் மூன்று தமிழ்த்தேசியக் கட்சிகளும் மூன்று வகையாக நிலைப்பாடுகளை எடுத்திருந்தன.

மூன்றாவது தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியல் ஐக்கிய முன்னணி ஒன்றைக் கட்டியெழுப்புவதையும் தடுக்கின்ற மையாகும். தேசிய இன ஒடுக்குமுறை என்பது அத்தேசிய இனத்திற்கு வெளியே இருந்து வரும் ஒடுக்கு முறையாகும். இந்த ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக தேசிய இனத்திலுள்ள அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து போராட வேண்டும். ஒரு தேசிய இனத்தில் பல்வேறு பிரிவுகள் இருக்கலாம். அதன் வழி பல்வேறு அமைப்புக்கள் தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாதது. இதனால் ஒடுக்கு முறைக்கு முகம் கொடுப்பதற்கு பொது இலக்கு, பொதுக்கொள்கை, அடிப்படையிலான ஐக்கிய முன்னணி அவசியமானதாகும். தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியல் பொது இலக்கு, பொதுக் கொள்கை அடிப்படையிலான ஐக்கிய முன்னணி உருவாகுவதற்கு தடையாக இருக்கின்றது.

ஐக்கிய முன்னணி சிறப்பாக செயற்பட வேண்டுமாயின் கொள்கை உடன்பாடு, சம அந்தஸ்து, அமைப்புப் பொறிமுறை என்பன அவசியம். தமிழ் அரசியல் வரலாற்றில் இந்தப் பண்புகளைக் கொண்ட ஐக்கிய முன்னணி உருவாகவில்லை. மாறாக தேர்தல் கூட்டணியே உருவானது. சம அந்தஸ்து என்ற பண்பு அறவே இருக்கவில்லை. ஒரு கட்சியின் மேலாதிக்கம் எப்போதும் இருந்தது. இந்நிலை கொள்கைக் கூட்டணிக்கு பதிலாகத் தேர்தல் கூட்டணி உருவாக்குவதற்கே வழி வகுத்தது. இதனால் அனைத்து ஐக்கிய முன்னணிகளும் தோல்வி யிலேயே முடிந்தன. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி , தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு, தமிழ் மக்கள் பேரவை, விக்கினைஸ் வரனின் கூட்டணி, என அனைத்தும் தோல்விகளையே தழுவின.

நான்காவது தேர்தல் மையக்கட்சி அரசியல் மக்களைக் கூறு போடுகின்றமையாகும். இன்று தமிழ்த் தேசியப்பரப்பில் உள்ள மக்களே கூட்டமைப்பு, முன்னணி, விக்கினைஸ்வரன் கட்சி என மூன்று கூறுகளாக உள்ளனர். இவற்றிற்கிடையே சண்டைகளும் அதிகம். வலைத்தளங்களை நுணுக்கமாக அவதானித்தால் இச்சண்டைகள் துலக்கமாகத் தெரியும். விமர்சனங்களுக்கும் வசைபாடல்களுக்கும் குறையே இருக்கவில்லை. பெருந்தேசிய வாதத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பு அரசியலை விட இவர்களுக்கிடையேன எதிர்ப்பு அரசியல் அதிகம் எனலாம். இந்த கூறு போடல் ஒருங்கிணைந்த அரசியலையும் பேரம் பேசும் அரசியலையும் வெகுவாகவே பாதித்தது.

1975 ம் ஆண்டு தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்த பெரும்பான்மையோர் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் ஆதிக்கம் காரணமாக வெளியேறி தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர். (தற்போதைய ரெலோ அல்ல) அவ்

அமைப்பு “எரிமலை” என்ற பத்திரிகையை நடாத்தியது. பிற்காலங்களில் ஈரோஸ் இயக்கத்தின் மத்திய குழுவில் இருந்தவரும் கவிஞருமான கி.பி.அரவிந்தன் என அழைக்கப்பட்ட குருநகரைச் சேர்ந்த பிரான்சீஸ் என்பவரே அதன் ஆசிரியராக இருந்தார். அப்பத்திரிகை தேர்தல்கள் தமிழ் மக்களை கூறுபோடுவதால் விடுதலை கிடைக்கும் வரை தேர்தலே வேண்டாம் எனப் பிரச்சாரம் செய்தது.

ஐந்தாவது எதிரிகள் உள் நுழைவதற்கான இடைவெளிகளை தேர்தல் மைய அரசியல் கட்சிகள் உருவாக்குகின்றன. ஒருங்கிணைந்த அரசியல் நடைமுறையில் இருப்பின் எதிரிகள் நுழைவது கடினம். கடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலின் போது தமிழ்த்தேசியக்கட்சிகள் பிளவுபட்டுப் போட்டியிட்டன. இது சிங்கள தேசத்தின் கட்சிகளும், சிங்கள அரசாங்க சார்புக் கட்சிகளும் கணிசமான ஆசனங்களைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்கின. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் அதிக விருப்பு வாக்குகளை சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியில் போட்டியிட்ட அங்கஜன் இராமநாதனே பெற்றிருந்தார். உடுப்பிட்டி தேர்தல் தொகுதியில் முதலாம் நிலையில் அவரே இருந்தார். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் அரசாங்க சார்புக் கட்சியைச் சேர்ந்த பிள்ளையான் எனப்படும் சிவனேசதுரை சந்திரகாந்தனே அதிக விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தார். வன்னியிலும் ஒரு ஆசனம் பறிபோயிருந்தது.

ஆறாவது மிக முக்கியமானது தேர்தல் மைய அரசியல். தமிழ் மக்களின் பேரம் பேசும் சக்தியை பலவீனப்படுத்துகின்றது என்பதே அதுவாகும். தேசிய இன ஒடுக்கு முறைக்கான அரசியலை துண்டு துண்டாக முன்னெடுக்க முடியாது. அவ்வாறு முன்னெடுப்பின் எவருமே அதனைக் கணக்கெடுக்க மாட்டார்கள். தமிழ் மக்கள் எண்ணிக்கையில் சிறிய தேசிய இனம். அது தன்

விடுதலையைப் பெற்றுக் கொள்ள அக ஆற்றல் மட்டும் போதாது. உலகத்தமிழர் ஆதரவு, உலக முற்போக்கு ஜனநாயகசக்திகள் ஆதரவு என்கின்ற புற ஆற்றலையும் இணைக்கின்ற போதே வலிமையாக நின்று நெஞ்சை நிமிர்த்தி பேரம் பேசலை மேற்கொள்ள முடியும். இந்தப்புற ஆற்றலுக்கான நிபந்தனை அக ஆற்றலை வலுவாக வைத்திருப்பது தான். துண்டு, துண்டான அணுகுமுறையால் ஒருங்கிணைந்த அக ஆற்றல் சிதைக்கப் படுகின்றது. இது சிதைக்கின்ற போது புற ஆற்றலும் கிடைக்காமல் போகின்றது. தாயகத்தில் ஒருங்கிணைந்த அரசியல் இல்லாமல் உலகத்தமிழர்களோ, உலக முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகளோ எம்முடன் இணையப்போவதில்லை. மொத்தத்தில் தேர்தல் மைய கட்சி அரசியல் தமிழ்த் தேசியத்தின் ஆன் மாவையே சிதைக்கின்றது.

இப்போது எழும் கேள்வி இந்த ஒதுங்கி நின்றல் என்ற அரசியல் நிலைப்பாட்டில் இருந்து தமிழ்த்தரப்பு எவ்வாறு தன்னை மாற்றிக் கொள்வது என்பதே! 2009 ம் ஆண்டு ஆயுதப் போராட்டம் மௌனிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தமிழ்த்தேசிய அரசியல் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களிடமிருந்து தேர்தல் மைய அரசியல் கட்சிகளிடம் சென்றது இந்த நிலையை மாற்றுவது தான் முதலாவது பணியாக உள்ளது.

இது விடயத்தில் பல பணிகள் காத்திருக்கின்றன. அதில் முதலாவது கட்சி அரசியலுக்கு வெளியே தமிழ்த்தேசியத்தளம் ஒன்றையும் அந்தத் தளத்தை வழி நடாத்துகின்ற தமிழ்த்தேசிய அரசியல் பேரியக்கம் ஒன்றையும் கட்டியெழுப்புவதாகும் தேர்தல் அரசியலில் ஈடுபடாத பொது அமைப்புக்கள் தனி நபர்களைக் கொண்டு இந்தப் பேரியக்கத்தை உருவாக்கலாம். நிலம், புலம், தமிழகம் என்பவற்றை ஒருங்கிணைத்து இந்த இயக்கத்தை உருவாக்குவது அவசியமானது.

இரண்டாவது பணி தமிழ் அரசியலின் இலக்கையும் வழிவரைபடத்தையும் தெளிவாக வரையறுப்பதாகும். தமிழ் அரசியல் இலக்கு தேச அங்கீகாரம், இறைமை அங்கீகாரம், சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகாரம், சுயநிர்ணய உரிமையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஆட்சிப்பொறிமுறை என்பவற்றை உள்ளடக்கிய அரசியல் தீர்வாக இருக்க வேண்டும். இந்த அரசியல் தீர்வுக்கு யாப்புச்சட்ட வடிவத்தை கொடுக்கும் போது அதில் தாயக ஒருமைப்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் வடக்கு - கிழக்கு இணைந்த அதிகார அலகு, சுயநிர்ணய உரிமையை பிரயோகிக்கும் சுயாட்சி அதிகாரங்கள், மத்திய அரசில் ஒரு தேசமாக பங்குபற்றுவதற்குரிய பொறிமுறை, சுயாட்சி அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு என்பவையும் முக்கியமானவையாகும்.

இலக்கை அடைவதற்கான வழிவரைபடம் என வரும் போது தமிழ் அரசியலின் இலக்கிற்கான நியாயப்பாடுகளை புலமை ரீதியிலும் தர்க்க ரீதியிலும் தொகுத்து ஆவண மொன்றைத் தயாரித்து அதனை தாயக மட்டத்திலும் சர்வதேச மட்டத்திலும் பேசுபொருளாக்கல், தாயக மக்கள் அதன் நீட்சியாக உள்ள புலம்பெயர் மக்கள், உலகத்தமிழர்கள், உலக முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகளை இணைக்கும் வகையில் நிலம், புலம் தமிழகத்திற்கிடையே ஒருங்கிணைந்த வேலைத் திட்டத்தினை உருவாக்குதல் புவிசார் அரசியலில் கௌரவமான பங்காளி களாக மாறுதல், சமூக மாற்ற அரசியலை முன்னெடுத்தல், தினம் தோறும் இடம் பெறும் ஆக்கிரமிப்புக் களைத் தடுப்பதற்கு சர்வதேச பாதுகாப்பு பொறிமுறையை உருவாக்குதல். சர்வதேச அரசியலைக் கையாளுதல், மக்கள் பங்கேற்பு அரசியலை ஆரம்பித்தல், தமிழ் மக்களுக்கென உத்தியோகபூர்வமற்ற அதிகாரக் கட்டமைப்பை உருவாக்குதல், கிழக்கில் தமிழ்த்தேசிய எதிர்ப்பாளர்கள் வலுவடையாது இருக்கும் வகையில் தெளிவான மூலோபாயங்

களையும், தந்திரோபாயங்களையும் வகுத்துச் செயற்படல் போன்றன உள்ளடக்கப்படுதல் அவசியமானதாகும்.

தமிழ்த் தேசிய அரசியல் பேரியக்கம் உருவானபின் அதன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வருமாறு அரசியல் கட்சிகளுக்கு அழுத்தங்களைக் கொடுக்கலாம். அவை வராவிடின் தேசியப் பேரியக்கம் தேர்தல் பணிகளுக்கென அதன் ஒரு பிரிவாக அரசியல் கட்சி ஒன்றை உருவாக்கலாம். அந்த அரசியல் கட்சியின் தலைவரோ, செயலாளரோ, செயற்குழு உறுப்பினர்களோ தேர்தல்களில் போட்டியிடக் கூடாது. ஒருவர் இரண்டு தடவை மட்டும் போட்டியிடலாம். பிரதிநிதி அந்தஸ்தினால் கிடைக்கும் வேதனங்களை கட்சியிடமே ஒப்படைத்தல் வேண்டும். கட்சி அவருக்கு உதவித்தொகையை வழங்கலாம். தேர்தல் செலவீனங்களை கட்சி பார்த்துக்கொள்ளும் என்ற வகையில் ஒழுங்குவிதி களையும் உருவாக்குதல் அவசியமாகும்.

தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் மாற்றங்கள் உடனடியாக அவசியம். மாற்றங்கள் இல்லையேல் தமிழ் மக்கள் அழிந்து போவதை கடவுளாலும் தடுக்கமுடியாது.

குதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்

1. நல்லிணக்க பொறிமுறைகள் தொடர்பான கலந்தாலோசனைச் செயலணியின் அறிக்கையும் தமிழ் மக்களும். -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
2. இந்தியாவும் தமிழ் மக்களும். - சி.அ.யோதிலிங்கம்
3. நினைவு சுவர்தல் - 2017 - நிலாந்தன்
4. "தமிழ் அரசியலின் இலக்கும் வழிவரைபடமும்" சி.அ.யோதிலிங்கம்
5. மோடியின் இலங்கைப் பயணமும் மலையகமும்.
சி.அ.யோதிலிங்கம்
6. இந்து சமுத்திரமும் சீனாவும். - கலாநிதி. கே.ரீ. கணேசலிங்கம்
7. வட - கிழக்கு இணைப்பும் முஸ்லீம் மக்களும். சி.அ.யோதிலிங்கம்
8. இனப்பிரச்சினைத் தீர்வில் சர்வதேச அனுபவங்கள். -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
9. ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாறு - 1883 தொடக்கம் 1968 வரை
(சுருக்க குறிப்புக்கள்) பாகம் - 01 - சி.அ.யோதிலிங்கம்
10. வட கொரியாவும் சர்வதேச அரசியலும்
கலாநிதி. கே.ரீ. கணேசலிங்கம்
11. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும் தமிழ் மக்களும். சி.அ.யோதிலிங்கம்
12. மலையக மக்களின் அடையாளம் எது? - சி.அ.யோதிலிங்கம்
13. ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கட்பங்கள் -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
14. 2009 இற்குப் பின்னரான தமிழ் இராஜதந்திரம் - நிலாந்தன்
15. தமிழ்த் தேசியம்! நெருக்கடிகளும், வாய்ப்புக்களும்
சி.அ.யோதிலிங்கம்
16. கன்னியாவைப் பாதுகாப்போம் - சி.த. காண்புனம்,
சி.கமலகாந்தன், சி.அ.யோதிலிங்கம்
17. இளைய தலைமுறைகளுக்கு ஞாபகங்களை கடத்தூங்கள்
- நிலாந்தன்

18. மலையக அரசியல் வரலாற்று வளர்ச்சியும் முன்னகர்த்த வேண்டிய பணிகளும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
19. புதிய அரசியல் கலாச்சாரமே இன்றைய தேவை - சி. அ. யோதிலிங்கம்
20. தமிழ்மொழி புறக்கணிப்புக்கு வயது - 64 - சி. அ. யோதிலிங்கம்
21. கிழக்கு! தமிழ்த் தேசிய அரசியலிலிருந்து விலகிச் செல்கிறதா? - சி. அ. யோதிலிங்கம்
22. இனப்பிரச்சனை என்றால் என்ன? - சி. அ. யோதிலிங்கம்
23. தமிழகமும் ஈழத்தமிழரும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
24. இரண்டாவது குடியரசு யாப்பும் (1978) தமிழ் மக்களும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
25. தமிழ் தேசிய அரசியலும் புலம்பெயர் மக்களும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
26. தமிழர் தாயகத்தின் கூட்டிருப்பைச் சிதைக்கும் திருகோணமலைக் குடியேற்றங்கள். - சி. அ. யோதிலிங்கம்

விலை - ரூபா 50.00